

պէտք է նկատել որ օրի-

Սարգսի չես կրեար գոր առես մը  
դրեցնել չէր, պէտք չէր որ խալիկը  
լիկեր գլխէ հանէիր, պիտի բարէ:  
Եւ կամ խէթ աղղղափ շատորանաւ  
կ, արարնտանայն հարստութիւնը  
մանկուլ, երբիք պիտի համոզուի որ  
թոյլ ձեռք ուրբ պղծելի հասցուի,  
բզգատէ գրկինք ա'ս անտանելի կա-  
մէնէնէ:

Առանց չափազանցութեան մղուած  
լաւու, կրնանք բռնի թէ՛նայն չ նկա-  
րգիր մնա աղկալան մեծագոյն շունին,  
ոնք քնու զատանութիւն չունին  
ենց անձին վրայ և կը կարծին թէ  
կտառարդի ինչ հետ անտաննալն  
կենսելի տուալին ու վերջին պաշ-  
նը և թէ կին մը ասկէ անդին թալլ  
խալ չկրնար առաջ իրեկալ իր գոյու-  
նէնը ապացուցանելու համար:

Օրիորդներէ շատեր՝ գուցէ առաւու-  
րն թէ անխարկուած հարցին չափ  
աւարտատուած չեն իրենք, և թէ՛  
աւարտարանական չլլան մը աւարտե-  
վ իրենց անունայն օգնելու չափ  
գորպտուտ չունին: Ասոր բռնիքը  
պալ, և անխալ համարտարանակա-  
նութիւնը չէ մինակ որ առիթի կու-  
նայ աղկալին իր հոգեկն ազատութիւն  
անմահ իրութիւնը արտապայտելու  
մենին նուալ դատարարակուած կոյնն  
հագած կրնայ իր մէջ մը մը գտնել  
անտանն օգտակար ըլլալու, բաւա-

ևն է որ ազ բարի զգացումը ան-  
 աս մը մուտ գտան օրերստեան արտե-  
 իրաւ. պարզ լաւամտութիւնն մը,  
 անհոգիականութիւնն զոյց մը, քիւղ-  
 անութիւնն արտաշնորհութիւնն մը՝ շատ  
 նշանաւ մնծ զօրաւոր կ'ըլլայ էրիկ  
 պարզուն՝ իր պատականութիւնը շա-  
 ւուճակելու։  
 Միտաւոր չըլլալուն համար, ըսնէ՛ր  
 ասուն թէ ունիւնք ֆակիւսիդ կիրնի ու  
 զիջիլիներ ու որոնք ամառական զը-  
 ւարակ կ'ընեն, երկար զերարժու. կը  
 ապանեն ու գաւառաւոր կ'ելլան  
 զփառաւորութիւնն, ամառը երբ խոսիկ  
 կ'ուն, էրիկ մարդուն հուսմաներն ու  
 կայն զերազայնելու ճիշդ կ'ընեն.  
 Երբ գաւառաւորն երկու տեսչուսն միկն-  
 ան ընդունի իրենց խորիքն և անա-  
 ւան դրադումներէ հետո կը փախչին,  
 իրենց ձգտումներն ու մասնունեակը  
 անաւասար անպատիւ պարբերէ։ Առանց  
 ամառը կ'ընեն, այո՛, բայց իրենց ա-  
 նուանոցն ու ծնողաց զբառով միայն.  
 Երբ կարգը անմաշտաւոր զայ գայ,  
 իրքն ստան ճշմարտապէս կ'արտայայտու-  
 իրենք կանաւորէ՛ ձողին։ Տիվալ, սիւ-  
 լեմի բանտն և ո՛ր է ճիւղազարծով  
 իրենցն ամառնոցն օգնող համասն դասու.  
 Իրենքն ու օրորկներն շատ բարձր են  
 յայտ ցուցանող զգեկնակներն ու անոնցմէ  
 խաբարի անգամ աղէկ ըմբռնած են  
 ֆեկիւրիկն ու կնո՛ղ բարձրագոյնը։

—Եւ սակայն ինձի մէծ բարիք մը  
տրեց, բաւաւրիչն է։ Ետը ուղեկիւն-  
ներուն դառնայով,  
—Այդպէս է՞, հարկի՛կ, այնպէս է՞  
Մի երայֆ։  
—Իրաւունք ունիք։  
—Ուրեմն ձեզի երայսպարտութ ը-  
լաւու իրաւունք ունիմ, յարեց փորձողը։  
Եւ փայտած չեմ ձեր խորհրդի փորձո-  
ցներուն մէջ թալելու։ Մասնաւոր երբ  
երեմիայի տեղս այլ չիտի՛կ չիտիկ չգիտ-  
նամ, այն սահմն բոլորովին կը չուարեմ։  
—Ձեր իրեթաւք մտքը թացանդելով,  
արդիւք կրնա՞մ մտադրել իմ մաս-

Հայրը գրգռանքով թուլվեց մը հանելով  
երիտասարդին կարկառոցը։  
— Այս նոստարի գրգռանքակը պիտի  
երթնամ, բաւա։  
Լավաւեւ տանարկ մը պատսոցնելով  
թուլանքին վրայ,  
— Ի՜նչ կ'ընք, գոչեց, ես ալ հոն  
պիտի երթամ։  
— Բայց մննք այս նոստարը չենք  
ճանչնար, բաւա Անգլիացին։  
— Էս ալ չեմ ճանչնար, յարեց Լա-  
մաւետը։  
— Նոստար, որուն գրգռանքակը եր-  
թայ կ'ուղեմք, Շաթոս ա'լ չօնի հրապա-  
ռակը կը բնակի։  
— Իմին ալ հոն կը բնակի։  
— Իրերինն անտուր Պ. Բաթթապէն է։  
— Իմին ալ ապր անտուր կը կրէ։  
— Ուրեմն ի՜նչ դարձանքայի զուգ-  
դիպուկ թիւն, գոչեց Անգլիացին։  
— Ճշմարտանքս դարձանքայի, յարեց  
Լամաւետը, ի նման զայնպէս թէ որ ք բն-  
դրանքի բն ապրողներու թիւնն։  
— Բայց ի՜նչ կ'ուղաւեն ու Անգլիացին  
մը յայտն նոստարի բնակարանն ներս  
երեւեց հրակաթարեցող ներկայացու-  
նով, առանձնորդեացն բուն իսկ նոս-  
տարական սենեակը։  
(Տարաւնակիկ)

ԶՈՒԱՐՃԱԼԻ ՈՒՂԵՒՈՐՈՒԹԻՒՆ  
ՔԱՌԱՍՈՒՆ ՓԱՐԱՅՈՎ  
ԱՇԽԱՐՀԻ ՇՐՋԱՆԸ



